

"הבאה בימים"
טקסט: טל שושן

היום כשהיא הלכה ברחוב אנשים נגעו בה, היא מיהרה הלכה מהר והם ראו לה. על גופה התפשטו כתמים כחולים רחבים, והיא באמצע הדרך לפני שהגיע התנגשה בעמוד עצור הסתובבה וחזרה על עצמה את כל הדרך בחזרה. היא הייתה חייבת לרוץ אחורה כי בחוץ ראו לה ובפנים השתוללו מילים שהפכו משפטים. המשפטים התארכו הסתבכו נמתחו הסתבכו התארכו התפשטו היו לקורים פתלתלים אין סופיים נעו סביבה נצמדו אליה נכרכו סביב ראשה שיערה עינה גופה הקשו חתכו פרסו

כמומיה היא נפלה קדימה
נחבטה במדרכה שכבה חסרת הכרה
לאט נפלה החשכה היה קר היא התעוררה התעוררה נגעה בעצמה הרגישה אותם עוטפים אותה קורי מלל. הקורים התרככו היא אחזה בהם מתחה ידיים פשטה אותם מעליה כך השתחררה. השתחררה התרוממה. התרוממה התיישרה אחזה בקורים מלוכלכי בוץ ורפש מוללה אותם למשפטים שהתפרקו למילים הפכו אותיות פשוטות סתמיות. היא אספה אותם בלי היסוס או צער גלגלה לכדור הטילה קדימה והסתכלה. כך התבוננה בתנועה השקטה זורמת קדימה התנועה שכל כך רצתה לעצמה.

גופה
מסומן סימני כריכה מצולק כחיתוכי סכין. הבשר שסומן הזכיר קמטים ארוכים ישרים היא נגעה בהם בצלקות הקמטים. מתחה כיווצה. כיווצה מתחה והם נשאר שם יציבים ברורים לא מחיקים. **כך היא ישבה על מדרכה, אנשים ברחוב נגעו בה היא המשיכה לשבת והם ראו לה.** היא התרוממה על בירכיה התרוממה שמעה. שמעה טפטוף מים כמו עולה מעומק מערה היה זה דופן ביטנה. קול הטפטוף טיפס הלאה מעלה לאורך צווארו הצר של גרון. טיפס נעצר ניתקע טיפס נעצר ניתקע מול גוש חוסם. גוש חוסם מכחכח גרון. הטיפטוף השיב זיכרון משב מרענן של גשם. הזכיר לה את כל הדמעות שלא בכחה. כל הדמעות הממלאות לה את חלל הבטן כל הדמעות הנודדות נודדות לכליות כל הדמעות ההופכות מוסר רצות הלאה נדחפות אל שלפוחית שתן לוחצות מנפחות מרחיבות אותה הן קול הדמעות שלה

בא לחץ מכווץ חלציים
היא עצמה עיניים
ביקשה שקט
פתחה
עצמה

כמו התהפכו עיניה פנימה לראות. כך צללה אל מרחב חשכה סמיכה מתרחבת נפתחת אל תוך חלל גופה. החשכה התעבתה נמשכה פנימה אל תוך מרחב אינסופי מתנקז למנהרות דרוכות פרושות אל אופק מתמלאות אור קל זוהר כמו אור ירח. קל כמו אור כוכב כך זוהר כמו האור הצפוני. עוצמת המאורות שהיו שם עוצמת אור המאורות, המאורות שהיו להאיר לה אותה מבפנים. **בעיניים עצומות היא המשיכה לשבת. עוברים ושבים נגעו בה היא המשיכה לשבת והם ראו לה** והיא ישבה לבדה לבדה בתוך הרעש ההמולה לבדה באור שלה בו שוטטה שוטטה ביקשה חיפשה ביקשה

אור

האור הנשפך
המאורות.

מתוך האור הקל הנשפך החלו לעלות צללים עננים. עננים שחורים כבדים. כבדים שטו פנימה לחסום אור. הצלליות התרחבו כבדו המנהרות כהו. היא ראתה איך לפתע רצים מתוכם אליה מים. מים שוצפים שוצפים גלי מי מלח. רצים שוטפים שועטים אל תוכה מתוך מנהרותיה. מציפים אותה אימת שאון מחריש אוזניים והם מתרוממים מתנפצים מכסים חונקים חונקים אותה. מושכים אותה מושכים אותה מטה. היא ניסתה לאחוז בדפנות לשמור על ראש מעל המים ניסתה לנשום הידיים הכו במים הראש המורם חזר ונישטף גלים אדירים מטביעים חונקים. היא שהייתה שחיינית למרחקים ארוכים זינקה מתוך המים לאוויר התהפכה על בטנה שקעה מטה דחפה ידיים רגליים משכה מעלה הרימה ראש נזרקה קדימה התהפכה נדחפה נמשכה מטה אל התחתית

התחתית

בעיניים פקוחות פחד מעוברת כתינוק היא שקעה פנימה. שערותיה פרושות כאלפי נחשים הקיפו פנים. פניה. פניה שחוזרות אליה פניה המביטות מביטות בה פניה המוכפלות מוכפלות עד אינסוף חוזרות אליה מתוך אלפי מראות קטנות צמודות קרקע. **בפניה הקשים** ראו לה. ראו בה הכול

לא היא צעקה
לא

כל גופה התכווץ קיפל אליו מרפקים אגן בירכיים
כמו קפיץ היא

נדרכה

דחפה

זינקה

נזרקה החוצה

אל אוויר נשימה נשמה נשמתה

לא

הצעקה כמו חליצת פקק. זרקה מים מפיה עינה אפה אוזנה. שיחררה מים מחלציה. שחררה אותה את מימיה דמעוניה זיעתה. מים מלוחים עלו דרכה ירדו ממנה כיסו אותה שטפו אותה את גופה. היא הייתה למזרקה מתפרצת מפכפכת מרטיבה משקה מרווה אדמה. ישובה על מדרכה היא כרכה ידיים סביב גופה לקקה את המלח מעל עורה. כך קמה קמה ועשתה את כל הדרך צעדים. קמה עשתה דרך חזרה אל ביתה.

מתוך: בן צבי, טל, 2000. *מזרח תיכון חדש - 11 תערוכות יחיד בגלריה קרן היינריך בל, הוצאת עמותת הגר, עמודים 72-75*